

St. Paulis tilhængere betragter sig som modstykke til rige og kommercielle Bayern München.

Vores hotel lå direkte oven på værtshuset »Jolly Roger«, som er oversået med 10.000 klistermærker og dertil inkarneret stambar for St. Pauli fans.

På drengetur til St. Pauli

Otte halvgamle mænd fra Laven og Alken var på forlænget weekend i Hamburg-bydelen St. Pauli for blandt andet at opleve den legendariske fodboldklub på hjemmebane

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@mja.dk

På en varm og solrig torsdag sætter vi kursen sydpå. Det foregår standsmæssigt i en hvid Tesla, der har den fordel, at den allerede skal lades op omkring Rodekro så vi kan holde tisse- og rygepause, - for festryges skal der, når drengene er af sted.

Vel ankommet til hotel Budapest Hof i Hamburg, går det op for os, at de to værelser består af fire queen-senge og ikke otte enkelt-senge som på websiden. Sms hjem til hold to fra Alken, at de evt. kan tage luftmadrasser med, hvis ikke de er interesseret i at sove i ske med en anden gammel mand.

Hotellet ligger direkte oven på værtshuset »Jolly Roger«, som er oversået med 10.000 klistermærker og dertil inkarneret stambar for St. Pauli fans. Vi er også kun et målspark fra Millerntor stadion, hvor slaget i 2. Bundesliga mellem det lokale hold og 1860 München skal stå i morgen eftermiddag.

En plakat forkynder, at der afholdes en stor

demonstration lørdag for »bred solidaritet« – mod racisme og undertrykkelse, - den vender vi tilbage til.

En slentretur på Reeperbahn om aftenen hører til, men efter en halv time med kulørte neonlys og klamme dørmænd med guldkæder, er det rigeligt. En af de prostituerede har tilsyneladende fået nok af, at hviske inciterende og blinke til de – for mestendels – u-interesserede horder af mænd der defilerer forbi og løber for fuld kraft direkte ind i undertegnede. Efter at have kommet mig over chocket og set efter, at tegnebogen er på sin plads, bliver der grinet over hele linien. Den rambuk-teknik virker sikkert nok nogle gange.

Udo Lindenberg

En anden plakat forkynder, at legendariske Udo Lindenberg udgiver sin nye cd netop Udo Lindenberg udgiver sin nye cd netop denne weekend. Om et par uger begynder den 70-årige rock-legende en landsturné netop her på Volksparkstadion i Hamburg med titlen. »Stårker als die Zeit« – stærkere end tiden. Udos bopæl gennem flere årtier, er et kendt hotel i Hamburg, hvor han i øvrigt bor gratis. Der har faktisk været konkurrence om at have ham som gæst på grund af pr-effekten.

Vi to gamle sønderjyder køber et eksemplar af cd'en og tænker tilbage på dengang, hvor vi mødte ham selv backstage med sej stetson-hat og cool solbriller og fik autograf. Kvarteret har meget at byde på i form af hyggelige værtshuse og etniske restauranter, små specialbutikker med musikinstrumenter, blomster og frisører af tyrkisk herkomst. På et lille posthus står to flippede typer bag disken og man kan købe

postkort med teksten: »Kein ist illegal!« – ingen er illegal. Der er højt til loftet og hjerterum i St. Pauli.

På Millerntor Stadion

Der er lang kø for at komme ind på stadion, og vi når kun akkurat til vores pladser før kick-off. Klubbens symbol Jolly Roger – et kranium med korslagte knogler - toner frem på storskærmen til tonerne af »Hell bells« af AC/DC, mens spillerne løber ind. Det er voldsomt effektfuldt. Vi sidder højt i det ene hjørne og ser direkte ned på mindst 700 - 800 München-fans, der er rejst den lange vej hertil. Klubbens tilhængere betragter sig som modstykke til rige og kommercielle Bayern München. De har hårdt brug for point for at undgå nedrykning, i modsætning til St.Pauli, der netop har forpaset muligheden for at rykke op i Bundesligaen. Mødsat herhjemme, består supporten ikke af sporadiske kampråb, men af mindst 12 - 15 forskellige sange som styres af folk med megafoner, der sidder øverst på hegnet med ryggen mod grønsværen.

Anslået en tredjedel af de bayeriske fans

kan ikke se noget særligt af banen på grund af den lave position, men de holder en misundelsesværdig fest.

Pauli fans'ene holder også fanen højt selvom de taber. Der er gang i den på en måde, som ikke tåler sammenligning med noget dansk stadion. En skøn blanding af Che Guevara-flag, anarkister, regnbuebannere og alt hvad man føler, der skal luftes, så længe det ikke har noget med højrefløjen at gøre.

29.999 tilskuere samles her til udsolgt hjemmekamp hver gang. Det specielle tal skyldes, at kommunen forlanger en p-kælder hvis kapaciteten når 30.000. Hvorfor skulle man det, når her er fyldt til sidste plads med trofast hjemmepublikum.

På Budapest Hof har vi fået en udfordring med ankomsten af Alken-holdet. En har hurtigt fundet sig til rette på et oppusteligt underlag ved vinduet. Midt om natten bukker Tesla-ejeren under for sengekammeratens højlydte snorken og må betale 900.- kr. for en seng i en pavillion. En anden får noget medbragt sovegear rigget til på badeværelsesgulvet. Undertegnede klarer sig fint med hovedet i

Hundredvis af kampklædte betjente indtog området, hvor vi boede, i forbindelse med en demonstration for »bred solidaritet – mod racisme og undertrykkelse«.

Rejseholdet fra Laven og Alken fik også oplevet nogle af byens mange små åndehuller.

fodenden og den anden dobbeltseng kører også igennem nätterne med fuld bemanning. Som læseren kan forstå, er der rigeligt stof til et godt drilleri over jägerwurstn og kaffen den næste morgen.

Demonstrationen

I timerne op til den før omtalte demonstration sker der ting og sager. Hundredvis af kampklædte betjente indtager området, hvor vi bor. Snesevis af salattfade og minibusser indtager deres positioner, og specialbyggede pansrede mandskabsvogne med spulekanon-funktion på taget kører rundt og ser potente ud. Det er faktisk en smule skræmmende for sådan nogle landsbyboere fra Midtjylland.

Vi føler trang til at interview'e nogle tilfældige lokale, om de tror det bliver farligt og får meget forskellige svar. Vi udser os en plads foran en portugisisk restaurant, hvor vi skønner at vi kan gå i dækning, hvis det sker noget vildt. Har har de også forskelligt vino, vi kan fordrive tiden med at prøvesmage. Tiden går og et par af os vover os nogle hundrede meter ned mod »epicentrum« hvor fem beredne betjente har placeret sig midt på gaden for at afspærre denne.

Lidt efter vover vi os alle ned og går med i demo'en, der føres an af en gammel brandbil. Hvis udtrykket »at skyde gråspurve med kanoner« skulle have sin berettigelse, var det her. Her er vel 1000 kampklædte betjente i området og 100 køretøjer til maksimalt 800 - 900 demonstranter. Man går dog med en lumsk følelse af, at der må være en grund til at der er så mange. Folk her virker dog glade og opstemte, så det vælger vi at sætte vores lid til. Det må koste en

bondegård med sådant et opbud på en lørdag eftermiddag. Efter sådant et adrenalin-kick må vi på restaurant. Nogle finder sig tilrette på en skræk-udgave af Jensens Bøfhus, - blot fem gange større og mere larmende. Vi andre lander på en afghansk restaurant og kommer på et par timers rejse østover for under 100.- kr. pr. mand. Nu kunne man tro at den skulle have fuld skrue en lørdag kl. 22.30 i Hamburg, men nej. Sengene og Budapest Hof kalder, - vi er jo ikke årsunger længere.

Fischmarkt

Søndag, inden turen gå nordpå, skal vi besøge Fischmarkt – fiskemarkedet på havnen. Det er en blandet oplevelse. Når man først er nået forbi alle boderne med krims-krams (90 pct.) og frem til de relativt få fiskehandlere, er det faktisk meget underholdende. Det foregår således, at fiskehandleren tager et papir i den ene hånd, og klasker en ordentlig filet i den, idet han råber: 20 euro! Sådan fortsætter han til pakken vejer omkring 1 -1,5 kg og fortsætter med at sige: 20 euro hver gang. Når han er færdig, er der altid en kunde, der er interesseret. Solen skinner, og alt er godt, men det er som om hele Hamburgs befolkning befinder sig her, på det relativt lille område denne søndag morgen. Der er faktisk 70.000 besøgende på en normal søndag. Anderledes med St. Pauli kvarteret. Jeg kan dårligt forestille mig, hvor man skulle opleve noget mere eksotisk, stemningsfuldt og specielt, kun godt tre times kørsel fra Silkeborg. Og ja, man kan godt besøge bydelen uden fodboldkamp, men det ville være at snyde sig selv for en ekstraordinær oplevelse.

Lille spejl på væggen der ...

... hvilken bygning er skønnest i Silkeborg her?

TEKST OG FOTO: JØRN KIEMS
redaktion@mja.dk

I gennem næsten to generationer eller ca. 50 år har jeg gennemfotograferet det smukke Søhøjland (hvorfra næsten 500 billeder blev bragt i Silkeborg Kalenderen i årene 1982-2014). Det midtjyske Søhøjland er landskaber med store skove, mange søer, stejle bakker og Gudenåen. Steder, der er så dejlige og skønne, at man gerne opsøger dem.

Silkeborg by er en ung by. I 1845 tog Drewsen initiativ til en papirfabrik, og derved opstod handelspladsen Silkeborg. Hvilke markante og smukke bygninger kan byen så

efterfølgende vise frem fra de første 100 år?

I perioden 1884 til 1927 er der fra arkitekt Anton Rosens tegnebord endnu eksisterende bygninger, som er værd at beskue. I Silkeborg by er blandt andet Det gamle Vandtårn og Ørneapoteket. Anton Rosens bygnin-

ger er det gamle Silkeborgs dna. Men findes der andre prisværdige bygninger i nyere tid fra 1950 og frem til i dag?

Mariehøj Kirke (foto fra 1983) er en sikker vinder. Motorvejsbroen over Funder Ådal, højhuset Silkeborghus og Kraftvarmeværket indgår i bygningsværker, som der også i fremtiden vil stå respekt om.

